

N:r 19.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 okt. 1910

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

69 årg.

Innehåll: Vandren värdigt eder kallelse, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingen, 16, av P. W. — Ett stort och härligt verk, som icke får vanvårdas, av K. J. G. — Församlingstjänarinnekursen i Rättvik, av K. A. Ekdahl. — Människosonen har kommit för att frälsa det förtappade, av C. J. Johansson. — En härlig verksamhet och en skön avslutning. — Offerveckan, av P. W. — Från redaktion och expedition. — Från verksamhetsfältet. — Många ansökningar om predikohjälp, av P. W. — Dövstumverksamheten. — Från andra läger. — Skulden betald. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. B. Gauffin. — Annonser. — Program för Svenska Missionsförbundets tacksägelse-, böne- och offervecka.

Vandren värdigt eder kallelse.*

Jag förmanar eder alltså, jag, fången i Herren, att vandra värdigt den kallelse, som i haven blivit kallade med. Ef. 4: 1.

Aposteln förmanar, och det gör han vid Guds barmhärtighet, som vi läsa i Rom. 12: 1. Han kommer icke såsom en domare, icke såsom en, som har höga fordringar och anspråk, utan han kommer såsom en fader, som vill sina barns väl. Varje fader, som förmanar sina barn, söker ju därmed allenast deras väl, och så gör även aposteln Paulus. Det är viktigt för varje predikant, att när han predikar förmaning, göra det på ett rätt sätt, så att åhörarna känna, att han av hjärtat vill deras eget bästa, att hans avsikt icke är att lägga tunga, odrägliga bördor på deras skuldror, utan i stället att stödja och hjälpa dem vid deras arbete att komma framåt på vägen till himmelen. Att sålunda komma framåt är deras egen förnämsta önskan och allvarligaste strävan, och då måste ju också förmaningens ord för dem vara en kär predikan. Men då måste den ske så, att åhörarna känna, att det är ett av Kristi kärlek fyllt hjärta, som

förmanar, en person, som själv behöver förmaningens ord, en person, som i anden sätter sig ned ibland sina åhörare för att själv med dem mottaga det, som Gud genom hans predikan har att giva.

Aposteln säger: *Jag, fången i Herren.* Han satt sålunda i fängelse, när han skrev detta brev. Om det var i Rom eller i Cesarea, det må lämnas därhän. Aposteln satt i fängelse, och det torde väl ha väckt underliga tankar hos honom. Varför skulle han sitta i fängelse? Det var ju så nödvändigt, att Guds ord predikades, och hur skulle det predikas, om den, som framför andra hade fått predikogåvan, skulle sitta i fängelse kanske i årtal. Men aposteln lät sig icke av sådana tankar nedslås. Han befallde saken i Herrens hand. Han väntade att Herren skulle leda allting så, att det skulle bli till välsignelse både för honom själv och för församlingen. Det är också alltid bäst, när man lider för Herrens skull, att vara stilla och anbefalla sig helt och hållet i Herrens hand och säga: »Herre, led mig, som du vill. Gör med mig, vad dig behagar. Jag vill icke släppa dig. När jag dig har, så frågar jag efter himmel och jord ingenting. Om mig än kropp och själ försmäktade, så är du likväl mitt hjärtas tröst och min del.»

Herren sade en gång till Petrus: Vad jag gör, vet

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

du icke ännu, men härefter skall du få veta det. Och Petrus fick nog i sin tid veta det. Så skola även vi en dag få förklaring på alla de underliga vägar, på vilka Herren har lett oss; alla de motgångar och svårigheter, som han har låtit oss kämpa med; alla de nederlag, som han har låtit oss lida. Och denna förklaring skall ske på ett sådant sätt, att vi av hjärtat skola prisa honom för, att han handlade just så och icke annorlunda.

Men om vi veta detta, så böra vi också börja att tillämpa det redan här och säga, när mörker och lidande påkomma: »Jag vet, att Herren skall leda allt till en härlig utgång sitt eget namn till pris, och därför vill jag nu vara stilla och vänta.» Se, om du gör så, skall du få erfara sanningen i Herrens löfte: De som vänta efter Herren, de få en ny kraft. De skola fara upp såsom örnar med vingar. De skola löpa och icke tröttna.

Aposteln säger, att han var en fånge i Herren. Hans fångenskap hade sin grund däri, att han trodde på Kristus och arbetade för Kristus. Hade han icke det gjort, så hade han icke behövt komma uti något fängelse. Det är viktigt för varje kristen och i synnerhet för evangelii predikanter, att när de måste lida något, de kunna med sanning säga, att de lida för Herrens skull. Petrus säger: Ingen bland eder lide såsom en illgärningsman. Men om han lider såsom kristen skämme han sig icke utan prise Gud för detta namn (1 Petr. 4: 16). Ty hurudant beröm är det, om i uthärden, när i synden och varden slagna? Men om i uthärden, när i gören gott och fån lida, detta är nåd för Gud (1 Petr. 2: 20). Det är så långt ifrån, att apostlarne räknade det såsom en skam eller förlust att lida för Herrens skull, att de tvärtom räknade det såsom en nåd. Såsom aposteln Paulus säger: Eder är givet såsom en nåd, icke allenast att tro på Kristus, utan även att lida för hans skull. Likasom ville han säga: Besinnen denna dubbla nåd: först att i fån tro på Kristus, och för det andra att Gud aktar eder värdiga att lida för hans skull. Ty lida vi med, säger aposteln på ett annat ställe, så skola vi med förhärligas; dö vi med, så skola vi med leva. I den äldsta kyrkan räknades det ock såsom en synnerlig Guds nåd att få lida martyrdöden för Herrens skull. De, som icke fingo det, voro ofta i bekymmer, fruktande, att de icke kunde vinna den himmelska härligheten, då de icke fingo lida martyrdöden. Ja, den Ansgarius, som först förde kristendomen till vårt land, beklagade på sin dödsbädd, att han icke kunnat vara Herren så trogen, att han blivit aktad värdig att lida martyrdöden.

Huru långt äro icke vi ifrån ett sådant sinne och ett sådant åskådningssätt! Huru mycket behöva vi väl nu lida, innan vi bliva uppretade, ja, kanske utkasta elaka ord och bliva uppfyllda av begär att på ett eller annat sätt hämnas? Då vi i stället skulle säga: »Ack, gode Gud, vad är jag för en, att du skulle akta mig värdig att sådant lida för min Herres och Frälsares namn?» Du enskilde kristen, hur är det med dig i detta avseende, och du Guds församling, hur står det till inom dig? Tag denna sak till allvarlig självprövning inför Gud.

Vad aposteln nu förmanar de troende till, det är att *vandra värdigt den kallelse, som Gud hade kallat dem med*. Denna kallelse var en kallelse till Guds rike och dess härlighet. Såsom han säger i Rom. 8: 29 och följande: Dem som han har förutvetat, dem har han ock förutbestämt att varda likgestaltade med hans sons bild. Men dem som han har förutbestämt, dem har han också kallat, och dem som han har kallat, dem har han ock rättfärdigat, men dem som han har rättfärdigat, dem har han ock förhärligat.

Längre ned i detta kapitel säger han ock, att de troende *blivit kallade i ett enda kallelsens hopp*, d. v. s. hoppet om evig frälsning i Messias rike. Om denna kallelse talar han för övrigt på många ställen. I 1 Kor. 1: 26—29 säger han: *Sen på eder kallelse*, bröder, att icke många äro visa efter kött, icke många mäktiga, icke många ädlingar, utan det dåraktiga i världen har Gud utvalt, på det att han måtte skämma ut de visa, och det svaga i världen har Gud utvalt, på det han måtte skämma ut det starka, och det oädla i världen och det föraktade har Gud utvalt, det som icke är, på det att han måtte göra om intet det, som är, på det att intet kött må berömma sig inför Gud.

I Ebr. 3: 1 säger aposteln: I heliga bröder, *detaktiga av en himmelsk kallelse*, given akt på vår bekännelses apostel och överstepräst Jesus. Med den himmelska kallelsen menar han, såsom vi väl förstå, en kallelse av himmelskt ursprung, en kallelse, som kommer ifrån himmelen, och en kallelse, som avser en himmelsk härlighet.

Denna kallelse är den högsta kallelse, som någonsin kan tänkas. Att vara kallad till en hög värdighet, ett högt ämbete på jorden må ju vara någonting stort. Människor sträva också därefter av alla krafter. Alla vilja komma fram och komma upp så långt som möjligt. Men om jag också vore kallad till konung eller kejsare i det största och mäktigaste rike på jorden, vad vore det i jämförelse med den kallelse, genom vilken jag blivit kallad till en evig härlighet uti himlarnes rike? En härlighet, som intet öga sett och intet öra hört och ingen människas hjärta har anat. En härlighet så stor, att alla våra djärvaste föreställningar därom skola befinnas ha varit ingenting i jämförelse med den verklighet, som vi då få skåda, när allt kommer, som Gud har lovat.

Frälsaren säger till sina lärjungar, att han går bort för att bereda dem rum i de många boningarna i Fadrens hus, och att han en gång skall komma igen för att taga dem till sig, på det att där han är, där skola de vara. Han skall icke sända ut en ny bjudning bara, utan han skall själv komma för att hämta de sina. När konungen bjuder någon till gästbud, så får den bjudne taga sig fram till slottet, så gott han kan. När han bjuder mycket högt uppsatta herrar, vilka komma såsom representanter för främmande furstar, då sänder han sina bästa vagnar och en av sina förnämsta hovmän för att hämta dem ifrån det hotell, där de bo. Men aldrig far han själv och hämtar dem. Om han det gjorde, så skulle det väcka en alldeles oerhörd uppmärksamhet. Om han ginge ändå längre, så att han bjöde någon mycket enkel och simpel människa till gäst och så fore själv och

hämtade henne till gästabudet, ja, det vore någonting så orimligt, att väl hela världen skulle häpna. Men just så skall Herren Jesus göra. Han skall komma igen för att själv hämta de bjudna till det himmelska gästabudet, den himmelska härligheten.

Nu är det naturligt, att om man blir bjuden till gästabud hos en konung, så kläder man sig och skickar sig i övrigt på ett värdigt sätt. Därtill förmanar oss ock aposteln Paulus här och säger: *Vandren värdigt den kallelse, varmed I haven blivit kallade.* Aposteln begagnar detta uttryck mycket ofta. I Fil. 1: 27 säger han: *Fören ett sådant församlingsliv, som är värdigt Kristi evangelium.* I Kol. 1: 9—11 säger han: Vi upphöra icke att bedja för eder, att I mån varda uppfyllda med kunskapen om hans vilja för att vandra Herren värdigt till allt behag, bärande frukt i varje gott verk och växande genom Guds kunskap, med all kraft kraftiga gjorda enligt hans härlighets starkhet till all uthållighet och långmodighet. I 1 Tess. 2: 12 säger han: Jag betygade eder, att I skullen vandra värdigt Gud, som kallar eder till sitt eget rike och härlighet. Och i 2 Tess. 1: 11: Vi bedja alltid för eder, att vår Gud må akta eder värdiga kallelsen och i kraft fullborda varje uppsåt av godhet och verk av tro. I Rom. 16: 2 förmanar han de troende att taga emot systemen Febe i Herren, värdigt de heliga. I Matt. 3: 8 förmanar också Johannes Döparen dem, som komma för att låta döpa sig, att göra sådan frukt, som är värdig sinnesändringen.

Att vandra värdigt, det är att vi föra en sådan levnad, som passar för den plats eller ställning, vari vi befinna oss. Mycket, som icke egentligen kan kallas opassande för den ene, är dock av den beskaffenhet, att det icke alls passar för en annan. Det är mycket, som kan vara passande t. ex. för en vanlig simpel medborgare, men som alls icke passar för en landshövding. Likaså mycket som kan vara passande för en landshövding, men som alls icke passar för en prins. Likaså kan väl någonting, som är passande på en plats, vara opassande på en annan. Om en man eller kvinna i sitt dagliga arbete kläder sig i sina sämsta kläder, så kan ingen säga, att det är opassande, men om de i samma dräkt mottaga främmande besökande, som de ha bjudit till gästabud, eller om de, då de själva äro bjudna till gästabud, uppträda i samma dräkt, då säger man med rätta, att det är opassande. Detsamma gäller på det andliga området. De som leva i otro, för dem kan mycket gå an, som alls icke är värdigt den troende. Själva världen vet också mycket väl att göra en sådan åtskillnad. Om t. ex. en troende skulle gå in på ett värdshus och där sätta sig ned i ett sällskap för att spela kort och begära starka drycker, så skulle de ogudaktiga förvåna sig däröver och finna det i högsta grad opassande, medan de icke alls finna någonting opassande däri, att de själva göra det. Om en troende skulle tillåta sig att begå någon oärlighet, om han skulle tillåta sig att ljuga, att svärja eller föra liderligt tal eller göra någonting annat i strid mot Guds bud, så skulle de ogudaktiga mycket väl förstå, att det vore honom ovärdigt. När de tala om sådana saker, så bruka de också säga: »Så och så har han gjort, och han skall dock vara en kristen, han skall vara religiös» o. s. v.

Liksom ville de säga: »Vore han icke kristen eller religiös, så kunde det passa honom att göra så eller tala så.» Men nu förstå de mycket väl, att det är i högsta grad ovärdigt, att han gör det, när han vill vara kristen. Låtom oss därför allvarligt tänka på denna sak inför Gud. Låtom oss alltjämt besinna, vilka höga personer vi äro, när vi äro Guds barn och kallade till att ära den himmelska härligheten. Låtom oss besinna det, säger jag, på det att vi måtte i hjärtats djup känna, huru viktigt det är, att vi vandra så, att vi pryda Guds vår Frälsares, lära i allt, såsom aposteln kallar det (Tit. 2: 10), och icke vanära det dyra namn, med vilket vi äro kallade efter vår Herre Jesus Kristus.

Gud, Gud, giv oss din Ande, din kraft, genom Jesus Kristus, vår Herre! Amen.

P. W.

Med anledning av min resa till Amerika har denna serie uppsatser blivit avbruten. Jag ber om ursäkt därför. Jag hade hoppats att i Amerika kunna skriva och hemsända fortsättningen, men det blev mig omöjligt. Nu däremot hoppas jag kunna fortsätta till Romarebrevets slut utan att behöva göra några avbrott.

Rom. 10: 18—21.*

Aposteln har i de näst föregående verserna anfört profeten Esaias ord: Herre, vem har trott vår predikan? och med anledning därav sagt: Alltså är tron av predikan och predikan genom ett Kristi ord. Nu fortsätter han och frågar: Hava de väl icke hört? Vilka de? Jo, dessa judar, som icke ha hörsammat evangelium. Männe de icke ha hört predikan. I sådant fall skulle de ju ha någon ursäkt. Men, säger aposteln, *jo visserligen.* Den ursäkten ha de alltså icke. *Till hela jorden har deras ljud gått ut.* Vilka deras? Han menar apostlarnes, och han använder här några ord ur Ps. 19: 5. David talar om, huru himlarne bära vittne om Gud och hans majestät, samt huru detta vittnesbörd sträcker sig ut över hela världen. Detsamma säger aposteln nu om evangelii predikan. Hon hade redan gått så vida omkring, att ingen jude, vare sig i eller utom Palestina, kunde vara okunnig därom. Att aposteln använder ett så starkt uttryck, som han gör, det är något, som icke allenast i allmänt dagligt tal förekommer, utan som också är ganska vanligt i den heliga skrift. Vi säga t. ex. i dagligt tal: »Hela världen känner det och det», »det och det kan väl icke vara obekant för någon människa». Så kunna vi också om en predikan säga, att det var en ändlös predikan, då den var mycket lång, om ett festtåg, att det var en ändlös procession o. s. v. I Apg.

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

11: 28 heter det, att profeten Agabus profeterade om en stor hungersnöd, som skulle komma över hela den bebodda jorden. Därmed ville han endast säga, att den skulle få en mycket stor utsträckning. I Apg. 2: 5 säges, att i Jerusalem voro judar från varje folk av dem, som äro under himmelen. Sådana uttryck får man icke pressa, utan man måste förstå, att de endast vilja säga, att någonting är mycket allmänt, mycket utsträckt o. s. v.

v. 19. Om nu judarne icke kunna ursäktas därmed, att de icke *hört* evangeliets predikan, så frågas, om de kunna ursäktas därmed, att de icke *förstått* den. Att detta icke är möjligt, bevisar aposteln därmed, att hedningar förstått henne till frälsning. Han anför därvid ett ord av Moses (5 Mos. 32: 21). Gud hotar där, att såsom judarne retat honom med sitt avgudereri, så skall han reta dem med ett folk, som icke är folk. Paulus ser däri en profetia om, huru Gud skall taga upp hedningarne i sitt förbund samt därigenom egga judarne till nit att också själva taga emot den frälsning, som bjudes dem. Med ordet »icke folk» menas hednafolk. Det var judarnes betraktelsesätt: Endast Israel var i deras ögon ett vanligt folk. Hedningarne voro hundar.

Jag skall reta eder till vrede, d. v. s. I skolen bliva förtörnade däröver, att I så länge haven låtit frälsningen gå eder ur händerna, ehuru den i första rummet tillhört eder. Sammanhanget i dessa verser är: Om nu ett folk, som icke är folk, och som Gud själv kallar ett oförnuftigt folk, har förstått evangeliets predikan, huru kan man då tänka, att Israel skulle hava varit oförmodet att förstå den?

v. 20. *Men Esaias dristar sig till och säger: Jag har blivit funnen av dem, som icke sökte mig, jag har blivit uppenbar för dem, som icke frågade mig.*

De anförda orden stå i Es. 65: 1. Paulus fattar dem såsom en profetia om hedningarnes omvändelse. Att hedningarne icke sökte Gud, därmed menas, att de icke sökte den rätte Guden, emedan de icke kände honom och således icke kunde söka honom. Att de icke frågade honom, det betyder, att de icke begärde upplysningar om hans tankar och vilja. Hedningarne hade väl insikt om, att deras gudar icke voro de rätta gudarne, utan att det måste finnas en annan och högre gudamakt, men honom kände de icke. Läs därom de märkvärdiga orden i Apg. 17: 22, 23. När Gud emellertid uppenbarade för dem sina tankar genom evangelium, så fattade de och lydde ordet. Huru är det då tänkbart, att icke Israel skulle ha förstått evangeliets predikan? Nej, deras otro hade en helt annan grund än bristande förstånd. Därom säger nu aposteln i nästa vers:

v. 21. *Hela dagen har jag sträckt ut mina händer till ett olydigt och motsägande folk.* De här anförda orden stå i Es. 65: 2 och här förklaras judarnes otro. *De äro ett olydigt folk.* Märk, huru otro framhålles såsom en olydnad. Därmed göres allt tal om en ovillkorlig utkorelse om intet. Orsaken till otro ligger icke i bristande förstånd utan i bristande vilja. Människorna förstocka sitt hjärta, och därmed förmörkas deras förstånd. Läs Apg. 28: 26, 27. Om Israels olydnad läs i synnerhet Neh. 9: 16 f.

P. W.

Den kristna församlingen.

16.

Det ord, som i våra vanliga bibelöversättningar återgives med *ämbete*, betyder egentligen *tjänst*. Det är därför alldeles bibliskt, när man hos oss ofta säger predikotjänst i stället för predikoämbete. Detta uttryck vill inskräpa, att den, som innehar ämbetet, har fått det för att tjäna. Och det skall han icke räkna såsom en förnedring utan såsom en ära. Det är en efterföljelse av honom, som var i begynnelsen hos Gud och var Gud, men som antog mandom och kom i världen icke för att låta sig tjänas utan för att tjäna. Att följa honom är den högsta ära, som en lärare kan eftersträva. Det bästa man kan säga på hans grav en gång, det är, att han var en Jesu efterföljare, ödmjukade sig som han, tjänade som han.

I församlingen behövas många tjänster (1 Kor. 12: 5). Egentligen skola ju alla dess medlemmar tjäna, var och en med sin gåva. Men dessutom måste vissa uppdrag givas åt särskilda personer. Där behövas krets-föreståndare, söndagsskollärare, söndagsskolföreståndare, sångledare, styrelse, diakoner, diakonissor o. s. v. Församlingen skall förordna sådana, *allt eftersom behovet kräver*. Med varje sådan tjänst följer ock en motsvarande myndighet. Högst och viktigast av alla tjänster är lärarens och församlingsföreståndarens. Därför tillägges honom i Nya Testamentet en motsvarande myndighet. De egenskaper, han måste hava, om han skall kunna vara en värdig lärare, beskriver Paulus utförligt i breven till Timoteus och Titus. Särskilt fordras, att han regeras av Kristi kärlek, såsom Herren sade till Petrus: Simon, Jonas son, älskar du mig, har du mig kär, så föd mina får och var en herde för dem (Joh. 21: 15—17).

Lärarne kallas Guds medarbetare (1 Kor. 3: 9), förvaltare av Guds hemligheter (1 Kor. 4: 1), Guds sändebud (2 Kor. 5: 20), herdar för Guds hjord (Jer. 3: 15, Joh. 10, Ef. 4: 11 m. fl.), biskopar (Apg. 20: 28, 1 Tim. 3: 1, 2). Biskop är ett grekiskt ord, som betyder uppsyningsman. Lärarne skola hava akt på församlingen och vaka över henne. De skola därför hava myndighet icke blott att trösta och hugsvala utan även att varna, förmana och bestraffa, och det icke blott i allmänhet i den offentliga predikan utan även enskilt. Så gjorde Natan, när han kom till David och bestraffade honom. Så gjorde Paulus, varom han i sitt avskedstal till biskoparne i Efesus säger: Kommen ihåg, att jag i tre års tid, natt och dag, icke har upphört att under tårar tillrättavisa var och en särskilt (Apg. 20: 31).

Till gengäld, att jag så må säga, förmanar aposteln de troende och säger: Vi bedja eder, mina bröder, att känna dem, som arbeta ibland eder och äro edra föreståndare i Herren och tillrättavisa eder, och att hålla dem i övermåttan stor kärlek för deras verks skull (1 Tess. 5: 12 f.). Och i Ebr. 13: 17 heter det: Lyden edra lärare och given efter för dem, ty dessa vaka över edra själar, såsom de där skola avgiva räkenskap, på det de må göra detta med glädje och icke suckande, ty delta är icke nyttigt för eder.

Var och en, som innehar någon tjänst i försam-

lingen, den må vara mer eller mindre viktig, skall betrakta denna såsom ett uppdrag av Herren, genom församlingen. Han skall därför sköta sin tjänst så, att han i allt söker *Herrens* välbehag, hans namns ära och hans församlings bästa. Om församlingen begär, att han skall göra något, som han finner vara oförenligt med *Herrens* vilja, så skall han säga nej och hellre lämna sin tjänst än foga sig efter hennes vilja.

Detta gäller i all synnerhet läraren. Han skall framför andra veta, att han är *Herrens* tjänare i församlingen till att lära, förmana, varna, tillrättavisa o. s. v., och det i *Herrens* namn, med all frimodighet.

Men blir då icke på detta sätt läraren och församlingsföreståndaren något *förmer* än varje annan församlingsmedlem? Nej, lika litet som krets-föreståndaren, söndagsskolläraren, sångledaren, styrelsemedlemmarne o. s. v. bliva det genom sina tjänster. Det *högsta* de äro, jag upprepar det igen, det är församlingsmedlemmar eller, med andra ord, lemman av Kristi kropp.

Församlingen liknas vid ett Guds hus, medlemmarna kallas Guds husfolk. Tänk oss nu ett annat hus med många barn. Somliga av dem hava särskilda sysslor, mer eller mindre viktiga. Men de bliva däri-genom ingenting högre eller *förmer* än de övriga. Huru viktiga deras sysslor än må vara, så förblir *det högsta* dock det, att de äro *barn i huset*, och det äro alla de övriga likaså.

»Men om församlingsföreståndaren fattar sin ställning på detta sätt, kan då icke det försvaga hans nit och ansvarskänsla?» frågar någon. Ingalunda. En sådan tanke är alldeles oriktig. Lärarens och församlingsföreståndarens nit och ansvarskänsla skall icke hava sin rot däri, att han betraktar sig såsom något *förmer* än en församlingsmedlem, utan däri, att han vet och besinnar, 1:o) att det är *Guds* församling, Kristi brud, Kristi kropp han är satt att vårda, 2:o) att det är Herren själv, som givit honom detta uppdrag, 3:o) att han en gång skall inför Herren avlägga räkenskap för sin förvaltning. Är icke detta nog för att hålla hans nit och ansvarskänsla vid liv, då sover han och bör vakna upp. Ett nit och en ansvarskänsla, som har sin rot däri, att församlingsföreståndaren känner sig *stå över* församlingen, skall ovillkorligen leda till prästvælde. Märkvärdigt och lärorikt är det ock att se, huru kyrkohistorien visar, att det just gått så inom de olika samfundet. Därpå har följt förslappning och sömn, tills Gud uppväckt »lekmannapredikanter» igen, som satt liv i de döda benen.

Låtom oss därför hålla den rätta ordningen. Var och en tjäna troget med den gåva, som han fått, på det sätt, som han kan, på den plats, där han står. Har någon fått ett särskilt ämbete i församlingen, det vare mer eller mindre viktigt, så förvalte han det med all trohet, såsom en *Herrens* tjänare, till församlingens välsignelse, en Kristi träl till församlingens tjänst. Han må ock vara glad och tacka Herren, som ansett honom duglig och utvalt honom till denna tjänst. Men framför allt må han glädjas och tacka Gud för det *högsta* av allt, nämligen att han får vara en lem av den Kristi kropp, som är församlingen.

P. W.

Ett stort och härligt verk, som icke får vanvårdas.

När man talar om missionsverksamhet, så skiljer man mellan inre och yttre mission. Med inre mission förstår man då den missionsverksamhet, som bedrivs inom landet, och missionen i främmande land samt bland icke kristna folk kallar man yttre mission.

För många förefaller den inre missionen vara av lägre rang och av mindre vikt, så att det i vissa fall går lättare att samla in medel för den yttre missionen än för den inre. Det är, som om det vore tio gånger mera värt, att en neger blir omvänd, än att ens närmaste granne blir frälst. Men detta betraktelsesätt är naturligen felaktigt och beror på ett förbiseende. Ty en människosjäl är lika dyr, om hon finnes i Sverige, som om hon lever i Afrika eller Kina. I himmelriket är hon ock lika välkommen. Fördömdelsen är också lika förskräcklig för en svensk som för en kines eller neger.

Den yttre missionen beror, som var man vet, av den inre, såsom bäcken beror av källan. Blir det fattigdom och död hemma, så har man intet att sända till dem, som äro långt borta. Den inre missionen är därför ett oerhört viktigt verk, som icke får försummas eller vanvårdas.

De ledande männen inom Svenska Missionsförbundet ha också insett, vilken stor vikt den inre missionen har. Utom det myckna arbete, som enskilda föreningar gjort på var sin ort inom landet, har därför Missionsförbundet i sin helhet utfört icke litet missionsarbete här hemma. Missionsförbundet började sin verksamhet bland sina närmaste. Redan 1880 utsändes tre missionärer till den nordligaste provinsen i landet, nämligen Lappland. Där ha vi ännu 4 arbetare, som fortsätta verket.

Sedan ha vi 4 ordinarie resepredikanter och 2, som blivit använda tillfälligtvis. Denna lilla skara skulle väl behöva ökas med några begåvade och Gud hängivna män, som vore lämpliga att sända till våra församlingar, när de behöva hjälp. Må vi därför under böneveckan bedja Herren giva oss en skara evangelister, som i kärlek och brinnande nit likna Karl Andersson från Vaxholm, Franson, Moody eller Gibsy Smith.

Så hava vi på inre missionens fält den viktiga distriktsföreståndareverksamheten. Hittills ha distriktsföreståndarne varit 12. Från och med den 1 oktober äro de 13. För deras skull, som ej veta, vad de ha att göra, införa vi följande utdrag ur Svenska Missionsförbundets stadgar:

»Distriktsföreståndarens verksamhet skall bestå i:

a) att medelst Guds ords predikan uppbygga församlingarna, därvid han bör låta sig angeläget vara att besöka alla församlingar samt i främsta rummet tillse sådana församlingar, som sakna egen predikant;

b) att bistå med upplysningar och råd vid förefallande behov, såsom vid anställande av predikanter samt förmedling av dessas omflyttning, då sådant anses behöfligt, m. m.;

c) att anordna möten, vid vilka predikanter, föreståndare och ombud från församlingarna skola sammankomma för att rådgöra om gemensamma angelägenheter;

d) att, när så påkallas, vara behjälplig med ordnandet av ungdoms- och söndagsskolverksamheten;

e) att i mån av tid och krafter ägna omsorg och arbete åt mörka och i andligt hänseende vanlottade trakter inom distriktet.»

Vidare finna vi på den inre missionens område dövs-
tumverksamheten. Med hänsyn till denna verksamhet ha vi landet indelat i tvenne distrikt, och för de dövs-
tumma underhåller Missionsförbundet 2 missionärer, så att även de döva skola få höra eller på sitt sätt förnimma härligheten i evangeliets ljuvliga budskap.

Vidare hava vi söndagsskol- och ungdomsverksamheten. För söndagsskolverksamheten offrar Svenska Missionsförbundet flere tusen kronor årligen.

Ungdomsverksamheten har ock tilldragit sig allt större uppmärksamhet. Det har icke allenast bildats lokalavdelningar och länsförbund bland ungdomen utan en stor, hela landet omfattande ungdomsorganisation är ock bildad. Den kallas Svenska Missionsförbundets Ungdom. För detta förbund är kallad en särskild sekreterare.

Slutligen få vi nämna Vilohemmet och den kurs, som nu pågår där för utbildande av församlingstjänarinnor, och till vilken det ock behöves medel.

Sist men icke minst böra vi på den inre missionens område nämna och giva akt på Missionsskolan. Vid det sist avslutade läsårets början voro de manliga elevernas antal 78 och de kvinnliga 5. Under den innevarande terminen är skaran ännu större. Som en förberedelse till missionsskolan och missionsarbetet hållas också bibel- och evangelistkurser här och där i landet av distriktsföreståndarne eller andra därtill lämpliga personer.

Vi ha alltså, när det gäller Missionsförbundet, på den inre missionens område att bedja och offra för missionsverksamheten i Lappland, resepredikantverksamheten, distriktsföreståndareverksamheten, dövs-
tumverksamheten, församlingstjänarinneverksamheten och verksamheten vid Missionsskolan m. m.

Ja, vi ha verkligen nära inpå oss ett stort arbete, som icke får vanvårdas. Vi ha mycket att bedja och offra för här hemma i vårt eget land och på vårt eget fält. Och vi vilja bedja våra kära predikanter, att de må göra sitt allra bästa under böne- och offerveckan för att klargöra för våra missionsvänner, huru mycket vi ha att vinna och förlora på den inre missionens område. Det är här och nu fråga om våra egna landsmän och grannar, ja, om våra söner och döttrar. De måste snart, kanske inför våra ögon, välja mellan den sanna tron och den svarta förnekelsen. Och vi måste göra det, som kan göras, för att upplysa dem, så att de veta, vad de göra, när de besluta sig. Låtom oss därför bedja och offra. Vad är det, som man aktar för dyrt, när det gäller försvaret av hemmet, familjen och det högsta, man har: rättfärdigheten och tron?

Som var man vet, kan man i krigstid och även vid andra tillfällen offra annat än penningar. Man kan offra sig själv. Var är den unge man, som under böne- och offerveckan vill gå ut till det lilla torpet eller den avlägsna byn, där ingen missionsbön hålles, och dit missionären eller predikanten icke hinner, för att läsa Guds ord och tala om missionens framgång och vikt.

Vem är det som vill säga: »Jag är villig att offra en vecka eller en månad för att förkunna Guds rike i vinter. Jag skall nöta mina egna redan betalda skor och själv sörja för mitt underhåll. Ansen I mig lämplig, så sänden mig. Jag är redo att gå.»

Äras, älskas och lönas bör den man, som gick ut till hednavärlden för att där leva och dö för Kristus, vem han än var och varifrån han än kom. Men sjufaldigt välsignad vare den, som i en kritisk tid från förnekelse, otro och synd räddar hem och hård i det kära hemlandet, den som genom Guds nåd blir medel till sin egen broders eller systers räddning och som på det sättet bidrager till, att Sverige i förhållande till sin folk-
mängd får stå främst bland dem, som leva rättfärdigt, utföra hjältebragder och utsända missionärer till hednavärlden. När vi bedja för den inre missionen, böra vi därför bedja så, som när man beder för sin egen son eller dotter eller så, som när man rör vid hjärtat eller grunden.

K. J. G.

Församlingstjänarinnekursen i Rättvik.

Den 15 september detta år öppnades vid Svenska Missionsförbundets vilohem i Rättvik, Dalarna, den läro-
kurs för utbildande av församlingstjänarinnor, vilken var av konferensen 1909 beslutad att hållas vid Missions-
skolan å Lidingön sommaren 1910, men som för åtskil-
liga arbeten, vilka skulle under denna tid verkställas vid skolan, ej kunde hållas där. Denna verksamhets-
gren är inom Sv. Missionsförbundet, kan man säga, alldeles ny, och därför för de flesta av vännerna inom För-
bundet okänd såväl till beskaffenhet som mål. Därför torde det vara lämpligt att säga något därom. Ty jag är livligt övertygad, att många av Förbundets vänner skola varmt intressera sig för saken, när de lärt känna den.

Meningen är att ur Sv. Missionsförbundets församlingar få fram unga kvinnor (mellan 20—32 år omkring) med god och fast karaktär, varmt, gudfruktigt, ödmjukt tjänaresinne samt giva dem såväl teoretisk som praktisk undervisning och handledning, att de må kunna i en person förena en god bibelkvinna och sjuksköterskas kall. Huru viktigt och betydelsefullt det är för en församling att hava en sådan tjänarinna, inses lätt av varje tänkande människa. Men icke blott för församlingen såsom sådan utan ock för samhället, ja, nationen i sin helhet. Ty en hop bostondansande sjuksköterskor med obrutet, okristligt, själviskt sinne, äro mindre lämpliga hjälparinnor för nödens och lidandets barn i allmänhet och alldeles odugliga att uträtta, vad som behöver göras i armodets boningar. Där kan endast den, som är genomträngd av Kristi kärlek, och som vill offra sig för att tjäna en lidande medmänniska, taga sig fram och uträtta något.

Nu hör jag många säga: »Det där kan ju vara sant och gott, men huru skola vi väl i vår egoistiska och själviska tid få fram de passande personerna, så att vi icke kasta bort våra penningar på sådan undervisning utan att ändå vinna målet?» Hårtill svarar jag

»De skola *bedjas* fram» av församlingarna och av enskilda, som nitälska för Herrens rikssak och sina medmänniskors väl. Så har det gått till att få fram dessa första, som nu undervisas. Och så vitt det är oss, som lärt känna denna första lilla trupp på 25 stycken, möjligt att se och bedöma, har det lyckats väl eller rättare: Gud har givit oss de passande personerna. Och varför skulle vi väl tvivla på, att Gud icke allt framgent skulle göra så, om vi allvarligt bedja därom? Vi ha i sanning intet skäl härför. Men han vill, att hans barn skola vara i verksamhet både i bön och gärning.

»Men icke hinner man väl utbilda dem, vore det ock de allra bästa förmågor, till goda bibelkvinnor och sjuksköterskor på tre månader», sägen I. Nej, visst icke, säga vi ock. — Detta barnet måste, som alla andra barn, taga små steg i början. När krafterna sedan ökas, så ökas ock stegen. Jag tänker mig saken så, att Herren Gud vill nu först pröva oss, om vi vilja gå på den oss av honom anvisade vägen; om han då ser, att vi vilja det och göra det med glädje, giver han nog kraft, så att vi kunna gå vidare. — Vi började nu med det vi kunde, och Gud har alldeles särskilt visat sitt välbehag härtill. Han har nämligen berett tillfälle för dem av dessa flickor, som det önska, att, sedan de genomgått kursen här, få komma in på ett par eller tre av de större sjukhusen i Stockholm ett års tid för att där få praktik i allt, som hör sjukvården till. Och märk! De taga icke emot dem ovilligt, utan glatt och villigt, ty de ha insett, att det är sjuksköterskor med ett sådant sinne, som dessa ha, vi behöva. Vem har väl väckt den tanken hos dem, som där makten hava? Jag tror, ja, jag vet, att det är Gud. Denna utbildning på sjukhusen kostar Förbundet ingenting, icke kostar det heller för flickorna några penningar, men mycket och tungt arbete. Men de säga som aposteln: »I allt detta övervinna vi genom honom, som har älskat oss.»

»Vad undervisas de uti under den nu pågående församlingstjänarinnekursen?» frågen I. De undervisas i bibelkännedom. Vi försöka föra dem in i bibelordet, såväl evangelierna som de apostoliska breven, så långt tiden medgiver. Det är klart, att på så kort tid hinner man ej med så mycket av ett så vidsträckt ämne. Man får försöka att klargöra det viktigaste. — Vidare undervisas de i svenska språkets såväl muntliga som skriftliga behandling. Ävenså få de undervisning i räkning med praktisk tillämpning, så långt det medhinner. Slutligen meddelas undervisning om människokroppens byggnad och vård; förbindning och skötsel av sår; massage och vattenbehandling m. m., som därmed sammanfaller.

Dessutom skola eleverna under kursen i tur och ordning (de äro indelade i grupper, som hava var sina bestämda göromål) deltaga i matlagning, och vad därmed i köket sammanhänger; eldning och städning av matsal, lärosal och bostadsrum. Dessutom sjukbesök. Ja, se där, vad vi syssla med. Det är arbete nog för både undervisare och lärjungar. Men allt går lätt och glatt, ty vi känna oss alla burna av kraftens och kärlekens Ande, som gör livet ljus och lätt.

Jag har ansett mig böra meddela detta, på det alla, som intressera sig för denna viktiga saks utveckling, må

kunna hjälpa till därmed, så att våra församlingar så snart som möjligt må kunna stå där med en någorlunda väl rustad *hjälptrupp*, att befordra både själarnas och kropparnas hälsa och välfärd i vårt älskade fosterland.

Låtom oss hjälpas åt att bedja och arbeta för saken!

Eder i Herren ringe medarbetare

K. A. Ekdahl.

Lärare vid församlingstjänarinnekursen.

Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det förtappade.

Luk. 19: 10.

Av C. J. Johansson.

Nedanstående berättelser visa, att Herren är lika mäktig att frälsa syndare nu, som han var, när han vandrade här på jorden.

En afton skulle jag gå och predika i ett missionshus. När jag skulle gå in i detsamma, stod en djupt sjunken drinkare utanför och läste på missionshuset: »O, land, o, land, hör Herrens ord!» Jag fäste mina ögon på honom. Han frågade: »Vad är detta för ett hus?» »Det är ett missionshus», svarade jag. »Vad gör de där?» frågade han. »Predika Guds ord», blev mitt svar. »Vem predikar där?» frågade han. »Det skall jag göra», sade jag. »Vill du gå med mig in och höra Guds ord i afton, skall du få 25 öre.» Han tackade, tog emot slanten, gick med in, hörde och blev väckt till besinning. Följande dag uppsökte han mig och bad under tårar, att jag skulle bedja för honom. »Jag har tre onda andar i mitt huvud», sade han. »Jag vill bli frälst från dem, från dryckenskapen och allt ont. Jag vill bli en ny människa.» Jag sade honom, att de onda andarne icke hade sitt säte i hans huvud utan i hjärtat, men även, att Jesus var mäktig att utdriva dem och taga sin boning uti hans hjärta, förlåta hans synd och rena honom samt göra honom till en ny människa, ja, till Guds barn och himmelrikets arvinge. Vi läste och bådö till Gud. Slutligen brusto banden, och en ljusstråle började skina in uti hans hjärta. Från den stunden smakade han aldrig ett glas brännvin. Han följde mig sedan under fem veckor. Var jag predikade, var han med och hörde. En långfredag predikade jag fyra gånger. Han var med varje gång. Han hörde, sken som en sol och var glad. Det är väl nära 20 år sedan detta skedde. Mannen lever ännu och är lycklig i Gud, har en god plats och är klädd som en gentleman.

En söndagsförmiddag gick jag för att predika i en liten bönsal i utkanten av staden. Då jag gick förbi en krog, stängdes den. Omkring 50 unga män kommo ut därifrån. Några av dem voro delvis berusade. De svuro och skreko och frågade: »Vart skola vi nu ta vägen, då vi inte få vara på krogen?» Jag svarade: »Följ med mig!» »Vart skall ni gå?» sporde de. »Jag skall gå hit upp till bönesalen och predika, att Jesus är kommen i världen för att frälsa syndare. Och I kunnen

bli frälsta allesammans och slippa att lämna edra dyrt förvärvade penningar åt krögaren. I stället kunnen I köpa eder nya kläder, få ett trevligt hem, få sabbatsvila och bliva lyckliga människor för tid och evighet.» »Jaså, du är en läsarepräst! Dig skola vi snart stoppa till munnen på.» Och hade icke somliga av dem tagit mig i försvar, så hade jag fått stryk. Dessa sade: »Han har rätt. Det vore gott, om alla vore som han.» Fem av de unge männen följde mig sedan till predikan. De voro alla allvarligt berörda av Guds ord, och en av dem blev ryckt som en brand ur elden den söndagen.

Skulle icke många troende kunna gå ut på söndagsförmiddagen eller på eftermiddagen och bjuda drinkare och andra syndens trålar att gå med till de ställen, där Guds ord predikas? Många av dem veta icke, vad det vill säga att bemötas på ett kärleksfullt sätt. Och mången, som nu rusar fram på syndens väg, skulle säkert på det sättet kunna räddas för Guds rike.

En härlig verksamhet och en skön avslutning.

Att få stå som lärare bland de unga hela sin egentliga verksamhetstid, att få bidra till deras utveckling och välfärd och att genom ungdomen få påverka folk i skilda länder och i kommande generationer samt i rätt tid få sluta sin arbetsdag, följd av många människors välsignelser och tacksägelser, det förefaller och måste vara mycket skönt, churu varje kallelse har sin möda med sig. Och en sådan lott har blivit given åt rektor N. Wikander, som nu avslutat sin verksamhet vid Missions-skolan å Lidingön. Under mer än 30 år har han fått vara lärare och ledare för en hel rad unga och fromma män, som sedan gått ut i hemlandet och hednavärlden med Kristi evangelium och varit till icke liten välsignelse. Som en skön avslutning till denna vackra livsgärning var en avskedsfest anordnad för honom torsdagen den 29 september å Missionsskolan på Lidingön.

Kl. 5 e. m. samlades medlemmar av Missionsförbundets styrelse, skolstyrelsen och flera särskilt inbjudna

samt skolans lärare och elever i det vackert dekorerade Valhalla. I allas mitt tog rektor Wikander med familj plats. Efter gemensam sång och bön och välkomstord av stud. Persson, bjöd elevkåren på kaffe. Därefter nedtågade alla i skolans hörsal. Där höll lektor Waldenström till rektor Wikander ett varmt tal och tackade honom för det pligtrogna och berömvärda arbete, som han nedlagt som föreståndare och lärare vid Missions-skolan. Han överlämnade åt honom som minnesgåva ett album med en textad adress, undertecknad av missionsstyrelsen. Albumet innehöll fotografier av Förbundets styrelser och skolstyrelser och missions-skolans lärare och personal samt exteriörer och interiörer av Missions-skolan från den första tiden i Kristinehman till nu.

Efter en solosång av stud. Öfverström, frambar stud. Persson ett varmt tack från nuvarande elever, som stått under hr Wikanders ledning, och han överlämnade ett album med dessas fotografier. Sedan talade missionslärare Norborg å lärarnes vägnar. Korta tal hölls vidare av red. Carl Boberg, missionär L. E. Högborg, missionssekreterare K. J. Gustafsson, kand. G. Mossesson och d:r Henrik Berg. Mellan talen omväxlade sång, körsång och musik; även skriftliga hälsningar och telegram upplästes.

I ett varmt och gripande anförande frambar rektor Wikander sin stora tacksamhet för den vänlighet, som bevisats honom, och anbefallde skolan i Guds hägn.

Sedan Missionsförbundet bjudit alla de när-

varande på supé i matsalen, som var prydd med en flaggdekoration omkring rektor Wikanders porträtt, samlades alla åter i hörsalen till aftonbön av skolstyrelsens vice ordf. J. P. Johansson.

Det hela bar prägeln av uppriktighet, enkelhet och hjärtlighet samt vittnade om, att rektor Wikander varit till stort gagn under sin verksamhet vid Missionsskolan. Under det hans forna lärjungar fortsätta sitt arbete i olika länder och bland skilda folk, vilja vi tacka Gud för det han givit oss genom rektor Wikander, och önska, att hans levnads eftermiddag må bli så skön som möjligt. Herren välsigne och löne honom!

Offerveckan

— den 16—23 oktober. —

Vi måste påkalla alla våra vänners särskilda uppmärksamhet på den viktiga insamling till missionen, som förestår under veckan 16—23 oktober.

Det var en icke liten överraskning för mig att under min vistelse i Amerika få underrättelse, att offerdagen i juli givit omkr. 8,000 kr. mindre än i fjol. Emellertid har så skett, och Missionsförbundet har måst fylla sina behov med lån. Skadan är dock icke värre, än att den *kan* repareras. Och den *bör* repareras. Ett tillfälle därtill erbjuder offerveckan.

Alltså, upp till handling. Det finnes tio tusen av våra vänner, som till offerveckan kunna giva *minst dubbelt så mycket* som i fjol. Undertecknad är själv en bland dem. Låtom oss då göra det. Låtom oss göra det *med glädje*. Det är nåd att få göra det.

Jag säger ej mer. Det behöves ej mer. Kristi kärlek skall tvinga oss. *Herren ser efter oss.*

Broderligen i Herren

P. W.

Styrelsens sammanträde. Styrelsens höstsammanträde kommer att hållas i Stockholm den 25 och 26 i denna månad. Vi erinra våra vänner därom, på det att de, som möjligen ha något ärende att framlägga för styrelsen, må inkomma därmed i god tid.

En offer-gåva. Återigen hava vi fått mottaga en stor gåva till missionen. Den är ej stor därför att den innehåller många kronor. Det var blott 2. Men den är stor, emedan den är given som ett verkligt offer. Predikanten på platsen skriver: »Detta är ett rörande exempel på missionssinne. Kvinnan, som skänkt dessa två kronor, är sedan många år ofärdig. Hon förlorade då genom olyckshändelse båda sina ben, Hon framsläpar nu sitt liv i ytterst torftiga omständigheter. Till missionshuset kryper hon den en halv mil långa vägen, vilket för henne tar en tid av 3—4 timmar. Huru hon kunnat spara ihop 2 kr. för missionen, det är nästan en gåta. Säkert är hennes lilla missionsgåva större än de flesta, som I fån mottaga».

Flyttning av expedition och bokhandel. Den förut omskrivna flyttningen av vår expedition och bokhandel är nu verkställd. Expeditionen har inflyttat i missionens egen fastighet vid *Barnhusgatan 10* och bokhandeln har flyttats till *Drottninggatan 92*. Vi ha i båda fallen fått bättre lägen och lämpligare lokaler än förut.

Program för böneveckan. I likhet med föregående år tillhandahålla vi även nu tryckta program för böne- och offerveckan. De äro avsedda att läggas i bibeln eller sångboken för att användas vid mötena under veckan, så att man slipper medföra tidningen för varje kväll.

Programmen sändas gratis, då namn och adress uppgivas till Expeditionen.

Missionssparbössor till gratisutdelning. Med hänsyn till den stundande böne- och offerveckan erinra vi vänligen om missionssparbössorna för insamling av de dagliga små offergåvorna för Herréns verk. Under böneveckan, då man talar om och beder för missionen på olika fält, är det synnerligt lämpligt att tillhandahålla sådana hemsparbössor för att dela ut åt dem, som icke förut äga sådana. De utdelas gratis från vår expedition. Uppgiv endast det antal, som önskas, jämte namn och adress, så sändas de omedelbart.

Julkalendern Ansgarius. Vår julkalender *Ansgarius* är nu under uppsättning och tryckning. Vi hoppas att ha den färdig i början av november månad. Den blir lika stor som förlidet år och kommer även nu att innehålla flera färglagda planscher. Vad innehållet angår, lämna vi åt läsarne att bedöma det. Vi göra dock vårt bästa att få det så gediget och läsvärt som möjligt.

Priset är detsamma som förut kr. 1: 50 för karterade exemplar och kr. 2: 00 för klotband. Orderna expedieras i den ordning, som de ingå till expeditionen.

Barnjultidningen Kring granen och brasan. Denna utmärkt goda jultidning, som i många år med så stor framgång redigerats och utgivits av redaktionen för Barnvännen, utkommer även till denna jul i fin utstyrelse och med gott innehåll. En bättre jultidning för de små kan man knappast önska. Dess spridning är också mycket stor. Förlidet år var upplagan slut långt före jul. Det torde därför vara skäl att insända order ju förr dess hellre antingen direkt till red. J. B. Gauffin, *Uppsala*, eller till vår expedition, *Barnhusgatan 10, Stockholm*.

Anslutning till Ungdomsförbundet. Det är en glädje för oss att kunna meddela, att det ungdomsförbund, som under namn av *Svenska Missionsförbundets Ungdom* (S. M. U.) bildades i juni månad, vunnit en rätt stor anslutning. Vid bildandet hade jämnt 200 föreningar med omkring 15,000 medlemmar anslutit sig. Sedan dess ha ytterligare ett 50-tal insänt anmälan om anslutning. Men vi vänta, att ännu flera sådana anmälningar skola inkomma, innan ens första halvåret gått till ända.

Ändrade adresser. Distriktsföreståndare O. W. Genanders adress är numera *Sundsvall, Joh. Hellströms, Gäfle*, Fredrik Carlssons, *Karlstad* och Joh. Sahlins, *Växiö*. J. E. Janssons adress fortfarande *Linköping*.

Krets- och församlingstjänaremöte för Kållands krets. Förening hölls i Gösslunda missionshus d. 17 och 18 sept. Mötet, som leddes av distriktsförest. A. Hansson, var besökt av flera ombud från varje missionsförening inom kretsen. Diskussionen var intressant och givande. Den rörde sig huvudsakligen om församlingslivet och ungdomsverksamheten. En fråga, som rörde sig om utvidgning av missionsverksamheten till de socknar inom kretsen, där ingen sådan finnes, mottogs med

stora sympatier. För denna sak beslöts att bilda en gemensam kassa och att ingå till missionsskolans föreståndare med begäran att få en elev under julferierna. Sista eftermiddagen var offentligt möte anordnat. Mycket folk var samlad. Ordet förkunnades av distriktsförest. Aug. Hansson, R. Sandell, Mouchard m. fl.

I Säfvar hölls predikant- och missionsmöte den 23—25 september. Ett tiotal frågor rörande missionen inom Västerbotten och betydelsen av vissa bibelställen diskuterades. Synnerligt intressant och allvarligt blev samtalet över en fråga, om bästa sättet att vinna barn och ungdom för Kristus. Därvid uttalades många beaktansvärda lärdomar. Det framhölls, att barn och ungdom borde i hemmet, söndagsskolan, bibelskolan och genom för deras fattningsförmåga väl vald kristlig litteratur föras in i Guds ord. Under missionsmötet förkunnades Guds ord av flere predikanter, vilket ock tycktes falla i god jordmån i den stilla uppmärksamt lyssnande åhörarskaran.

Det nyrestaureerade och delvis ombyggda missionshuset i Säfvar är en verklig prydnad för samhället och bär vittne om vad den kristliga kärleken förmår uträtta, när den får makt över människorna. Predikant Holmström överlämnade vid mötet 100 kronor, vilka han insamlad som bidrag till inköp av en ny orgel för missionshuset.

Predikantmöte hölls inom Västerbottens lappmark i Åsele den 16 och 17 september 1910 och tog sin början första dagen kl. 10 f. m. Vid mötet hade inkommit 10 frågor, vilka alla behandlades.

Jämte predikant E. A. Landin, som är stationerad i Åsele, hade följande predikanter hörsammat kallelsen: Predikant R. Hellgren från Malå hade på velociped rest 23 mil, J. Öman från Gunnarn 17 mil, J. F. Jansson och J. U. Björk från Vilhelmina 7 mil och And. Lindström från Lycksele 10 mil.

En broderlig och endräktig ande behärskade predikantmötet från början till slut. Efter slutat predikantmöte hölls ett gott missionsmöte, som avslutades på måndagen den 19:e med en angenäm missionsfest.

Mikaeliförsamlingen å Östermalm i Stockholm hade välkomstfest för sin nye predikant R. Waldner Mikaeli söndagen. Han hälsades hjärtligt välkommen så väl av församlingen som av de närvarande predikanterna.

Västmanlands läns Ansgariliförening firade sitt 25-årsjubileum i missionskyrkan i Västerås lördagen och söndagen den 24 och 25 september.

Föreningen har till denna sin stora minneshögtid utgivit en rikt illustrerad festskrift, vilken bland annat innehåller en utförlig redogörelse för verksamheten under det gångna kvartseket.

Tjugufemårsjubileum hölls söndagen d. 25 sept i Tystberga Missionshus med anledning av föreningens 25-åriga verksamhet. Sju av de predikanter, som längre eller kortare tid tjänat föreningen, voro närvarande och framburo varma vittnesbörd om Herrens nåd under den gångna tiden. Dessa voro: G. E. Larsson från Västerås; P. A. Nilsson från Vaggeryd; J. Andersson och C. Pet-

tersson från Spelvik; Karl Andersson från Nyköping samt Alfred Carlsson och Brolin från Tystberga. Den sistnämnde uppläste en redogörelse över missionens början och utveckling uti Tystberga med omnejd. Därur må anföras följande: Guds ord förkunnades i bygden av lekmän först omkring 1870. År 1878 kommo ett tiotal till tron på Gud. Den 14 aug. 1885 bildades Tystberga missionsförening av 40 medlemmar. Under de gångna åren hava 331 personer tillhört densamma. Den består för närvarande av 76. Inkomster och utgifter hava balanserat med kr. 28,553:26. Till Sv. Missionsförbundet har lämnats kr. 2,059:08. Festligheten avslutades med gemensam middag för omkring 130 personer, då tal höllos, sång och musik utfördes och stämningen var obeskrivligt skön. Många tack uppsteg till Gud för hans stora nåd under flydda år, men ock bön att han alltför må föra fram sitt verk.

Nya Missionshus. Friförsamlingen i Tegelsmora håller på att uppföra ett nytt missionshus vid Tobo station. Även vid Örbyhus stationssamhälle arbetas med grundläggningsarbete för ett nytt missionshus av samma församling.

Sorunda Missionsförening höll den 18 sept. skörde- och offerfest, som inbringade för missionen 200 kr.

Södermanlands Missionsförening har kallat predikanten J. A. Jonsson, Hallsberg, till ordförande och reseombud. Jonsson har antagit kallelsen.

Avskedsfest hölls i Nyköpings missionshus söndagen den 26 september för distriktsföreståndare O. W. Genander, som den 1 okt. började sin tjänst som distriktsföreståndare i tredje distriktet. Under festen höllos tal av överläraren A. W. Hellström, baptistpastor Hane m. fl. Som ett uttryck för församlingens tacksamhet mot Genander för hans arbete i Nyköping överlämnades åt honom en penningssumma i guld.

Distriktsföreståndare Genander är född i Småland, men har nu i många år verkat i Södermanland. I 8 och ett halft år har han varit stationerad i Nyköping och därförut i närmare sex år i Södertälje. Under sin vistelse i Södermanland har han gjort sig allmänt värderad och omtyckt genom sin förmåga som predikant, sitt vinnande sätt och sitt sympatiska uppträdande.

Distriktsmöte med Västernorrlands och Jämtlands distrikt av Svenska Missionsförbundet hölls den 9—11 sept. under distriktsföreståndaren Aug. Johanssons ordförandeskap.

Efter bön, sång och välkomsttal samtalades över åtskilliga frågor och många goda lärdomar blevo därvid framhållna. Särskilt var samtalet över frågan: »Vilka äro för närvarande de mest framträdande behoven för framgångsrikt missionsarbete inom distriktet?» mycket livligt och många talare deltog däri. På ett gripande sätt skildrades det stora behovet av flera predikanter och budbärare. På många ställen förspordes ett djupt behov av Guds ord och nya fält funnos att bruka. Mötet uttalade den önskan, att distriktsråden hos Missionsförbundet skulle utverka att distriktet bleve tillgodosett med någon predikohjälp för de mörkare orterna.

På kvällen första dagen hölls offentligt möte i Emanuelskyrkan, då tvenne bröder talade och pred. A. Yman höll föreläsning över ämnet: »Trohet». Andra kvällen hölls offentligt möte i Betania. Söndagsförmiddagen predikade trenne bröder i Emanuelskyrkan. På e. m. voro missionsfester anordnade i båda kyrkorna med tal av flera talare, sång och musik samt kaffedrickning.

Mötena voro mycket goda och andrika.

Walbo Ev. Friförsamling avhöll offerfest i Betelkapellet, Walbo, söndagen den 25 sept. kl. 4 e. m. Vid den alltigenom trevliga festen medverkade utom predikanten på platsen även pred. Henriksson från Hofors med en liffull skildring av missionär Judsons liv och verksamhet i Birma. Predikant Andersson i Strömsbro avslutade festen med ett varmhjärtat anförande. Dessutom lästes en till offervillighet manande berättelse av Lars Lindgren. Även sång- och musikföreningarna tjånade. Kollekten steg till kr. 126:37, ett efter omständigheterna vackert resultat.

Ungdomsföreningen »Senapsplantan» i Tegelsmora firade sitt halvårsmöte söndagen den 11 sept. Förmiddagens möte inleddes av församlingens predikant G. Berg, varefter pred. F. A. Larsson från Gefle och red. Marcelius predikade. Eftermiddagens möte inleddes av ungdomsföreningens vice ordf. Eriksson, varefter ungdomsföredrag hölls av Marcelius och Larsson.

Sång och musik utfördes af fyra systrar.

Värmlands och Dalslands predikantförbund har hållit möte i Sunne den 15—18 sept. under distriktsföreståndare Fred. Carlsons ordförandeskap. Därvid diskuterades en hel del för predikanten och hans kall viktiga frågor. En fråga rörde, vilka önskemål predikanterna och församlingarna ha angående den blivande distriktsföreståndarens verksamhet. Frågan inleddes av uppställaren pred. Carlson. Under den alltigenom broderliga diskussionen framgick det, att distriktsföreståndareinstitutionen står högt i anseende inom sjunde distriktet. Den på många platser brännande frågan, om de troendes ställning till de politiska partierna, blev även på detta möte föremål för diskussion. På kvällarne hölls goda möten med tal av de främmande predikanterna. Och på söndagskvällen var en trevligt avskedssamkväm anordnat av missionsvännerna på platsen, då tal hölls av O. B. Odhelins, Bobäck, J. P. Svenson och A. Sandberg.

Nästa möte hålles i Karlstad instundande januari i samband med Värmlands Ansgariiförenings årsmöte.

Predikantmöte hölls av Örebro läns predikantförbund i St. Mellösa d. 21—23 sept, då flera viktiga frågor behandlades, av vilka särskilt må nämnas följande: »Huru skola vi som predikanter i tider av andlig torka och liknöjdhet i församlingen bibehålla friskhet och värme i anden samt frimodighet i vår verksamhet?»

»Vad lärer Guds ord om den heliga nattvarden, och vilken betydelse har dess firande för den enskilde och för församlingen?»

»Huru skall man bäst lyckas att hos vårt folk uppväcka mera kärlek till bibeln?»

»Huru kunna och böra vi såsom predikanter bäst förverkliga apostelns ord i Gal. 6: 2?»

Samtalet över den sist anförda frågan slutade med att mötets deltagare sammansköt femtio kronor till en behövande medlem av förbundet. Det hade varit oss en glädje att få återgiva samtalen över alla frågorna, men som detta skulle kräva alltför stort utrymme, må vi endast säga: Det var stunder av ande och kraft, det frambars lärdomar till tuktan och hugsvalelse, till riklig undervisning och till nya impulser till fortsatt arbete i Herrens vingård. Anordningarna för mötet lända församlingen på platsen till verklig berömmelse och ådagalade deras kärlek till predikanterna och deras arbete på ett mycket glädjande sätt.

Vi hembära ock predikantförbundets varma hjärtliga tack till vännerna i St. Mellösa. På samma gång sända vi en varm brodershälsning till predikanterna och missionärerna inom hela vårt kära Missionsförbund.

Å mötets vägnar:

K. O. Samuelsson.

Femtioårsfest firade missionsföreningen inom *Ö:a Fogelvik* (Värmland) den 17 och 18 sept. i Bögs missionshus.

Till festen voro inbjudna alla de nu levande predikanter, som verkat inom föreningen, samt distriktsföreståndare Enoch Olsson. Dessa inbjudna, 11 stycken, utgjorde samma antal som medlemssiffran vid föreningens bildande. Av dessa voro 6 jämte föreningens nuvarande predikanter närvarande. Ävenså den ende kvarlevande medlem, som var med, då föreningen bildades.

Första dagen var enskilt möte för medlemmar och inbjudna utom på kvällen, då det var offentligt ungdomsmöte.

Andra dagen, söndagen den 18, började mötet med tal till söndagsskolbarnen. Därefter hölls goda och kraftiga predikningar af Enoch Olsson, A. Lundborg, E. M. Eriksson, Karlstad, J. Jansson, Wäse, och Julius Johansson, Huggenäs.

Mera folk var samlat, än missionshuset kunde rymma.

En femtioårsberättelse, utarbetad av predikant E. Joh. Eriksson, föredrogs. Av densamma framgick, att föreningens inkomster under dessa år sammanlagt uppgå till kronor 31,785:09. Men denna summa vore nog betydligt större, om alla frivilliga bidrag vid missionshusens byggande varit bokförda.

Antalet av dem, som varit medlemmar i föreningen, är omkring 400. Nuvarande medlemsantalet är 160.

Två ungdomsföreningar med tillsammans ett 60-tal medlemmar finnas. De samverka med församlingen.

Församlingen äger 3 missionshus samt $\frac{2}{3}$ -delar i ett fjärde. Brandförsäkringsvärdet av dessa 4 missionshus med inventarier utgör kronor 12,650. Husen äro skuldfria.

För predikant J. Hellström, Sundsvall, vilken som bekant avgått från predikantbefattningen i Sundsvalls Brödräfsamling för att den 1 okt. tillträda distriktsföreståndarebefattningen för 3:dje distriktet av Sv. Mis-

* Varför höra de icke till församlingen?

P. W.

sionsförbundet, hölls offentlig avskedsfest söndagen den 25 sept. i Betlehemskapellet därstädes.

Vid festen förekommo flere tal dels av styrelsens ordförande, riksdagsman J. Hellgren, dels av kontraktsprosten d:r J. O. Boström och komminister K. G. Kjellgren samt av C. O. Wickman, som frambar en hjärtlig hälsning från baptistförsamlingen och dess predikant.

Samtliga dessa tal vittnade om den stora sympati och kärlek pred. Hellström tillvunnit sig under sin 6-åriga verksamhet i Sundsvall. Betlehemskören medverkade vid festen med flere sånger.

På måndagens afton voro församlingen och Ungdomsföreningen jämte en del inbjudna vänner församlade till ett enskilt avskedssamkväm för predikant Hellström med familj. Festen inleddes av riksdagsman Hellgren med ett välkomsttal, varefter han till den avgående herden frambar församlingens tack för det nit och den trohet, varmed han skött sitt maktpåliggande kall som dess föreståndare och predikant samt tillönskade honom Guds rikaste välsignelse i sin nya befattning. Som ett synligt bevis på denna församlingens och ungdomsföreningens tacksamhet överlämnades därpå till pred. Hellström en kaffeservis av silver samt icke mindre än 1,000 kronor kontant.

Å söndagsskolans vägnar talade dess föreståndare, O. P. Lindell, som ock från pred. H:s söndagsskolklass överlämnade en minnesgåva.

Ungdomsföreningens tack frambars av dess sekreterare, Fr. Ekholm, samt Sundsvalls Helnykterhetsförenings av hr. J. A. Brandt.

Härefter framträdde predikant Hellström och i ett enkelt, men ytterst gediget anförande, tackade församlingen och alla övriga för all den kärlek och välvilja, som alltid visats honom och hans familj och som vid föregående och icke minst vid detta tillfälle tagit sig vackra uttryck. Han önskade av hela sin själ att församlingen måtte finna en herde efter Guds sinne och efter förhållande skickad att utföra Herrens verk i Sundsvall. Mellan talen sjöng Betlehemskören.

Sedan gemensam supé intagits avslöts den stämningsfulla festen av grosshandl. J. Röst med ett varmt tal och bön, varefter hela församlingen sjöng sången n:o 616: »Farväl, o dyre vänner» etc.

Många ansökningar om predikohjälp.

Sv. Missionsförbundets Missionsskola på Lidingön har från församlingar i olika delar av landet fått så många ansökningar om predikohjälp under julen av missionselever, att ansökningarnas antal redan vida överstiger antalet missionselever. Det är därför klart, att många församlingar icke kunna få någon elev. Emellertid vilja vi ännu hålla frågan öppen till den 15 okt. Under tiden må de, som ämna begära predikohjälp, komma in med sina ansökningar. Sedan får skolstyrelsen efter bästa förstånd pröva de olika behoven, och så snart detta är gjort, skola alla församlingarna få besked.

P. W.

Dövstumverksamheten.

Röster från de tystas värld är titeln på en liteln bok, som utgivits av vår dövstummissionär P. Alfr. Persson och kan rekvireras från honom. Adress: Sysslomansgatan 20, Uppsala. Bokens pris är 50 öre.

Innehållsförteckningen är följande: I det tysta, av C. B—g. De Dövstumma, av P. Alfr. Persson. Äktenskap mellan dövstumma, av J. G. Malmer. Huru det kännes att vara dövstumpräst, av Ax. K. Hultqvist. De dövstummans utvecklingsmöjligheter, av G. Fondelius. Några minnen från min verksamhet bland det 4:de distriktets dövstumma, av Sven Carlsson. Räck mig din hand, av K. Ringström. Brev till de dövstumma, av P. Alfr. Persson.

Boken låter läsaren se in i »de tystas värld» och påminner om saker, som man sällan eller aldrig tänker på. Köp boken, blicka in i de tystas värld och du skall finna ett nytt ämne för din kärlek och din bön.

Svenska kyrkan.

Kyrkomötet sammanträder som bekant den 8 oktober. När detta nummer av Pietisten hunnit ut i bygden, är det redan samlat. Men vad kunna vi göra däråt, frågar tilläventyrs någon, och vad angår det oss, som äro spridda omkring i landet och tillhöra något av missionssällskapen eller frikyrkosamfundet? Svar: allt, som sker i landet, berör oss mer eller mindre. Och det, som angår religionen, hör till våra livsfrågor. Må vi därför bedja Gud leda och välsigna kyrkomötet. Såsom mången gång förr, kan Herren överraska oss med att giva oss välsignelser från håll, som vi icke beräknat.

Svenska kyrkans mission. Missionärsinviqning förrättades söndagen den 25 sept. i Umeå stads kyrka av biskop Bergquist, biträdd av 12 präster. De som invigdes till missionen voro pastorsadjunkten J. Himmelstrand från Dorotea, lärarinnan Ingrid Ahlstrand från Vadstena och sjuksköterskan Anna Sofia Sandberg från Holmsund. De båda första skola tjänstgöra på svenska kyrkans missionsfält i Indien, den sistnämnda i Sydafrika.

Ev. Fosterlandsstiftelsen. Tacksägelse- och offer dagar för Stiftelsens verksamhet hållas 14—16 okt.

Baptistsamfundet. Betelseminariets hösttermin tog sin början tisdagen den 20 sept. kl. 12 middagen i Betelkapellet. Till högtiden hade infunnit sig, utom skolans lärare och elever, många av församlingens medlemmar och nästan alla baptistpastorerna i Stockholm och flere

från landsorten. Anledningen till att man samlades i Betelkapellet var, att skolhuset under sommaren tillbyggt och undergått en större reparation, varav några mindre detaljarbeten ej hunnit fullbordas. Torsdagen den 22 kunde emellertid lokalerna tagas i anspråk.

58 elever åtnjuta nu undervisning, därav ett 20 tal nybörjare. Genom den ovan nämnda ombyggnaden i skolhuset (Engelbrektsgratan 18) ha lärosalarne utvidgats. särskilt bibliotek och läsrum erhållits jämte flere andra fördelar, som förut saknats.

Skulden betald.

I Låby missionshus firades fest söndagen den 18 sept. med anledning av att den sista skulden å huset blivit betald. Låby utgör en krets till Uppsala stads missionsförening.

Templets invigning.

Text för den 23 okt. 1910: 1 Kon. 8: 22—30.

I. Inledning.

Vi minnas från föregående söndag, att en av Salomos uppgifter såsom konung över Guds folk var att upprätthålla och fullkomna den sköna Herrens gudstjänst. Därför skulle han också enligt Herrens ord till David uppföra en boning eller ett tempel åt Herrens namn. Denna tempelbyggnad började under Salomos fjärde regeringsår och fullbordades under det elfte. Det byggdes därpå i sju år av en arbetsstyrka på hundratusentals män. Somliga arbetade med att hugga cedrar på Libanon, andra fraktade ned virket till havet och flottade det till Joppe, andra forslade det från havet till Jerusalem. Andra tusenden bröto sten i bergen och högg den, åter andra arbetade på att snida prydnader. Det var ett väldigt arbete och det blev ett härligt tempel, prytt med guld och snidade, dyrbara träslag. När templet så stod färdigt, invigdes det för gudstjänsten under folkets jubel och tacksägelse och bön. Det är om invigningens högtid, vår text handlar.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. Tacksägelse för Guds trofasthet och nåd, vv. 22—24.

(Efter läsningen av texten göras några frågor över inledningsorden). Vem var det, som ledde invigningens högtid? Konung Salomo. Var stod konungen vid detta tillfälle? Han trädde fram inför Herrens altare? Varför ställde han sig där? Altaret var det ställe, där Herrens offer bars fram. Vad skulle Salomo nu offra? Tacksägelse och bön. När tacksägelsen och bönen gå från ett ödmjukt och tacksamt hjärta, äro de offren Gud synnerligen behagliga. Huru visar Salomo i yttre motto, att det är himmelens Gud han offrar tacksägelsens offer? Han sträcker sina händer mot himmelen. Liksom ville han med sin hand röra vid Herrens mantelfäll. Vad kände Salomo i denna stund rörande Herren? Att han var stor och mäktig. Huru uttalar han denna känsla? »Herre, Israels Gud, ingen gud är dig lik uppe i himmelen eller nere på jorden.

Och vilka Guds egenskaper upphöjer Salomo? Hans trofasthet och hans nåd. Med vilka ord? »Du som håller förbund och bevarar nåd mot dina tjänare.» Och varigenom skola Herrens tjänare visa, att de sätta värde på Guds trofasthet och nåd? Genom att vandra inför Herren av allt sitt hjärta.

Mot vem hade Gud särskilt bevisat trofasthet och nåd, säger Salomo i vår 24:de vers? Mot David. Huru hade Herren gjort med honom? Han hade hållit allt vad han lovat och fullbordat det med sin hand.

När vi komma till vår söndagsskola, så skola vi minnas Salomo, och huru han med heligt allvar kände Guds storhet och sin egen ringhet. Så skola också vi komma inför Herren. Vi skola ej komma med lek och skämt och prat med kamraterna, utan i känslan av vår ringhet och Guds storhet. Vi skola komma med hjärtat fullt av tacksamhet för hans trofasthet och nåd emot oss. Då komma vi på det rätta sättet, och då kunna vi bli välsignade.

2. Salomo innesluter sig i Guds trofasthet och nåd, vv. 25, 26.

Sedan Salomo tackat Gud för hans trofasthet och nåd gentemot hans fader David, tänker han på sig själv inför Gud. Vad beder han om i 25:te och 26:te verserna? Att Gud skulle hålla sina löften gent emot honom själv. Vad hade Gud lovat rörande Salomo? Att han såsom en Davids ättling skulle sitta på Israels tron. Huru hade Herren gjort med det löftet? Han hade hållit det. Ty vad var nu Salomo? Han var kung i Israel. Men löftet till David sträckte sig vida. Vad innebar det? Att på Israels tron skulle städse sitta en Davids ättling. Men löftet var förbundet med ett villkor. Vad innehöll detta villkor? Att Davids efterkommande skulle hava akt på sin väg och vandra inför Herren i likhet med David. Salomo tar med både Guds löfte och villkoret för dess uppfyllelse och liksom gömmer sig i Guds trofasthet. Huru säger han därför i 26:te versen? »Så låt nu, o Israels Gud, de ord som du har talat till din tjänare David, min fader, bli sanna! Så böra ock vi innesluta oss i Guds trofasthet. Livet ligger långt och ödesdigert framför varje barn. Men Gud, vår himmelske Fader, vill icke, att en enda av de små skall förtappas. Så har Frälsaren sagt. Tag detta ord och liksom inneslut dig däri, sträck dina händer mot himmelen, mot Gud, och säg: »Min himmelske Fader, fräls mig och led mig och bevara mig, så att jag aldrig kommer bort från dig!«

3. Guds oändlighet, v. 27.

Salomo har tackat Gud för hans trofasthet mot David och mot honom själv. Men vilken handling skulle han egentligen utföra denna dag? Han skulle inviga Jerusalems nybyggda tempel. Han låter sin blick sänkas från himmelen ned på tempelbyggnaden. Huru förefaller honom nu denna byggnad? Liten och obetydlig. Och hurudan känner han i denna stund Gud vara? Stor, väldig, oändlig. Av vilka ord se vi, att Salomo är genomträngd av sådana känslor och tankar? »Men kan då Gud verkligen bo på jorden? Se, himlarna och himlarnas himmel rymma dig icke. Huru mycket mindre då detta hus, som jag har byggt!« Och likväl var Salomos tempel både stort och dyrbart. Det var uppfört av fint huggen sten och inuti voro stenväggar, golv och tak klädda med dyrbart cederträ, som var överdraget med fint guld. Men ändå ansåg han detta tempel alldeles för litet och för enkelt för Gud att bo i. Men Gud hade lovat att bo där och att vara där. Ja, han bor i mindre och enklare hus än så. Jesus har sagt, att Gud är i den minsta kammare, dit ett människobarn går in och söker Gud i det fördolda. Gud bor i höjden och i helgedomen men också hos den, som har en ödmjuk ande. Varje barn har således en helgedom, där Gud vill bo. Vad är det för en helgedom? Hjärtat. Bedjen honom själv inviga det till en boning åt sig!

4. Tempelinvigningens bön, vv. 28—30.

Fastän Gud är så stor, att inte ens himlarnas himmel kan rymma honom, så vad beder Salomo att han ändå måtte göra? Att han måtte lyssna till hans bön och åkallan denna dag. Och varom beder han rörande templet? Att Gud skulle låta sina ögon natt och dag vara öppna och vända mot detta hus. Och vad hade Gud lovat om detta rum? »Mitt namn

skall vara där. Gud skulle göra sitt namn stort och älskat i templet; och här skulle israeliterna ära, tillbedja och lovsjunga Guds namn. Det var inte alltid en israelit kunde komma till Jerusalems tempel för att tillbedja. Huru skulle han då göra vid sin bön? Han skulle vända sig mot templet, mot Jerusalem. Och varthän skulle hela Israel vända sig vid den dagliga bönen? De skulle vända sig mot Jerusalem, mot helgedomen. Det var där Gud uppenbarade sig under gamla förbundets tid. Därför se vi ock, att Daniel i fångenskapens land, i Babel, bad sin bön tre gånger dagligen vid öppna fönster i riktning mot Jerusalem. Israelitens bön gick så att säga över helgedomen upp till Gud. Vår bön går i Jesu namn direkt upp till den himmelska helgedomen, upp till Gud vår Fader.

De sista orden av Salomo i vår text kunna sammanfattas i endast två ord. Vilka ord? *Hör, förlåt.* Det viktigaste för oss vid vår bön är just detta, att vi bedja så, att Gud vill och kan *höra* vår bön. Och ett ämne som vi dagligen *få* bedja om och som vi dagligen *behöva* bedja om, är förlåtelse för synden. Fördenskull lärde Jesus de sina att dagligen bedja: »Förlåt oss våra skulder!» Därför skola vi dagligen granska vårt liv, vårt yttre liv och vårt inre. Då upptäcka vi mycken synd och brist hos oss. Till vem få vi gå med den? Till Gud. Och vad skola vi bedja om? Om förlåtelse för vår synd. En sådan bön hör Gud så gärna. Därför säger ock aposteln: »Om vi bekänna våra synder, så är Gud trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna, och renar oss av all orättfärdighet.» Salomo kände, att en människas timliga väl och eviga frälsning ytterst beror därav, att hon lever så med Gud, att han kan höra och förlåta. Se till, att du lever så med din Gud!

Minnesvers: Ps. 27: 4. Ett har jag begärt av Herren, därefter traktar jag, att jag må bo i Herrens hus i alla mina livsdagar för att skåda Herrens ljuslighet och betrakta hans tempel.

J. B. Gauffin.

Tänk på din skapare i din ungdom.

Text för den 30 okt. 1910: Pred. 11: 9—12.

I. Inledning.

Barndomen och ungdomen är livets sköna vartid. Då ler och lockar framtiden så ljus, och hjärtat sväller av mod och levnadslust. Hoppet om ett långt och lyckligt liv hägrar så fagert som idel solguld. Men om livets lycka inte skall brista som den granna såpbubblan, då måste den redan från barndomen och ungdomen byggas på säker grund. Det är denna lyckogrund vår text vill lära de unga bygga på.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. Falsk ungdomsglädje, v. 9 a och b.

Det finnes en ädel och rätt ungdomsglädje, som Gud så gärna unnar oss. Men det ges också en falsk och farlig glädje, som Gud varnar oss för. Om denna sistnämnda glädje talas i början av den 9:de versen. Huru säges där? »*Gläd dig, du yngling, i din ungdom och låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid, ja, vandra de vägar ditt hjärta lyster, och så, som det behagar dina ögon!*» På detta sätt tala vännerna i världen till den unge och mana honom att leva ett sorglöst och obetänksamt liv. Så talar ock mörkrets furste, frestaren, och det egna hjärtat och sinnet talar samma språk. Men huru skola vi förhålla oss till detta fagra tal? Vi skola icke följa det. Varför skola vi ej följa det? Då går det oss illa. Det går städse illa för den, som hängiver sig åt världslivets lätt-köpta, korta glädje. När vännerna i världen komma för att locka dig till dans och yra, säga de alltid: »Låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid.» När de komma och bjuda dig att förtära spritdrycker, säga de på samma sätt. Men det är icke blott gossen och ynglingen, som så frestas till yttlig och syndig glädje, så lockas även flickorna. De frestas till högfärds- och flåddfullt liv, som ofta slutar med ändå värre

synder. Och varför bliva alla syndafrestelser så farliga och så mäktiga, säges i vår vers? Därför att vårt hjärta av naturen har sin lystnad i det sinnliga och syndiga. Och huru säges det vidare om våra ögon? Att de ha sin lust, sitt behag i det fåfängliga. Det är frestelsen till ögonens begärelse, köttets begärelse och högfärdigt leverne vi här varnas för. Och huru skola vi svara, om någon vill locka oss till det som är ont? Vi skola svara nej. Just så, och ett bestämt nej, så att det både hörs och känns, att vi mena nej. Då skola frestarne vika ifrån oss. Men om vi anfåstas av orena syndiga tankar, till vem skola vi då fly? Till Jesus, vår Frälsare. Han har själv sagt: »Kommen till mig!» och en annan skrift säger: Vi hava en stor överstepräst, som har genomfarit himlarna, Jesus, Guds Son — han kan hava medlidande med våra svagheter, emedan han varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd.» Till honom få vi skynda i bön om hjälp. Han kan bevara oss och hjälpa oss från den falska, syndiga ungdomsglädjen, som för bort från Gud och ut i synden.

2. Guds dom över ett liv i köttslig glädje, v. 9 c—10.

Vad säga våra textord skall drabba den, som lever ett lättsinnigt och ytligt liv? Gud skall draga honom fram till doms. Den domen drabbar icke blott det ytliga, världsliga livet, gärningarna, utan jämväl de lättfärdiga, fåfänga orden. För varje fåfängt ord människorna tala, skola de göra räkenskap på domedag. I 10:de versen möter oss ett av de dessa heligt gäckande uttryck, som här och var i skriften ställes till världsmänniskan för att hjälpa henne till besinning. Huru säges där? »Låt grämelse vika ur ditt hjärta, håll plågan borta från din kropp!» Vilken människa kan göra detta? Ingen enda. Varje människa träffas förr eller senare av sorg och grämelse, av sjukdom och plåga. Och huru går det då med ungdom och blomstring? Den blåser bort, som vissnade blommor och gulnat löv för höst vinden. Vilja vi behålla och bevara ungdom och blomstring, måste vi rätta oss efter meningen i följande vers.

3. Tänk på din skapare i din ungdom, v. 1.

Det är mycket, som vill intaga de ungas sinnen och draga deras intresse och tankar till sig. Men på vem skola vi allra först tänka i vår ungdom? På vår Skapare och Gud. Varför skola vi tänka på honom i vår ungdom? Allra först därför, att han skänkt oss livet och allt gott. Men ju mera vi tänka på Gud och hans godhet, dess bättre lära vi känna honom. Och ju bättre vi lära känna honom, ju mera skola vi älska honom. Men om vi älska Gud, vem vilja vi då lyda och tjäna? Vi vilja lyda och tjäna Gud. Till vem går då vår första tanke, när vi vakna på morgonen? Till Gud. Och till vem går vår tanke sist på kvällen? Till Gud. Och vilken tjäna vi i vårt dagliga arbete? Vi tjäna Gud. Detta är att tänka på Gud. Och när skulle vi tänka på Gud på detta sätt? I ungdomen. Men om vi tänka på Gud i ungdomen, vem tänker då han uppå? Han tänker på oss. Men att vara föremål för Guds omtanke och omvårdnad, det är en utomordentlig lycka och välsignelse. Och så lyckliga kunnen i alla varda, och då fån i den sanna ungdomsglädjen, ja, den sanna ungdomen och blomstringen. Den som vill vinna en oförstörbar ungdom, han måste tänka på Gud i sin ungdomstid. Då bevarar och beskärmar Gud den människan för allt ont. Man har samvetsfrid och hjärtero och lycka, och då är det som om också tiden och dess härjningar hoppade över en, eller åtminstone fore skonsamt fram med en.

De som leva det lätta, glada, ystra livet i synden och världen få snart böjd rygg och färad panna. Och vilka dagar komma med åldern för dem? Onda dagar och tunga år. Och huru säga då de ogudaktige? De behaga mig inte. — »Jag finner ej behag i dem.» De äro också medvetna om, att det värsta kommer med döden och efter döden. Den däremot, som tänker på sin skapare i sin ungdom och tjänar Gud i alla sina dagar, »han grönskar i Guds gårdar och frodas ännu i ålderdomen» för att till sist vinna evig ungdom i Guds himmel.

Minnesvers: Pred. 12: 13 b. Frukt Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor till.

J. B. Gauffin.

Evangelistkursen i Östersund.

Obs! Ändrad tid.

På grund av mellankommande hinder uppskjutes evangelistkursen i Östersund till tid på nya året, vilken närmare bestämmes.

D. Melchersson.

O. W. Genander.

Svedala missionsförenings skördefest bliver, v. G., i Svedala missionshus den 6—7 november 1910.

Söndagen den 6 november kl. 9 f. m. hålles möte för troende med kärleksmåltid kl. $\frac{1}{2}$ 1 och därefter firas H. H. nattvard. Allmänt möte kl. 4 e. m.

Måndags förmiddag allmänt möte. Kl. 3 e. m. missionsföredrag och därefter auktion å skänkta saker.

Flere talare väntas. Kollekt upptages.

L. P. Löwegren.

Värmlands Ansgariiförening håller sitt kvartalsmöte i Näbbol, Stafnäs, lördagen den 15 och söndagen den 16 oktober med början första dagen kl. 3 e. m.

Utförligare program i Ansgariiposten.

Fredrik Carlsson.

Nordöstra Västmanlands Missionsförening håller sitt kvartalsmöte i Öster-Våla missionshus söndagen den 9 okt. Predikanter bliva utom föreningens egna, P. Kjellström, Malma.

O. Lidén.

Predikantmöte hålles i *Karlshamn* den 28 och 29 inst. oktober med början första dagen kl. 10 f. m. Frågor för mötet insändas före den 15 okt. till undertecknad. För erhållande av logi tillskrives broder E. Öhnell minst 8 dagar före mötet. På söndagen den 30 fortsättes med stort ungdomsmissionsmöte. Predikanter och församlingstjänare i Blekinge inbjudas. Karlskrona den 24 sept. 1910.

L. P. Andersson.

Missionsmöte hålles i Vasakyrkan, Kristianstad, söndag, måndag och tisdag den 9, 10 och 11 oktober med början de båda första dagarna kl. 10,30 f. m. Predikanter vid mötet bliva: distriktsf. W. Walldén, Jönköping, pred. H. F. de Neergaard, Ronneby, pred. O. Liljenberg och A. Strömbäck.

Månd. och tisd. den 10 och 11 kl. 7 e. m. hålles en skördefest till förmån för missionsverksamheten och anordnad av Kr. Kr. Ungdomsförening. Till skördefesten mottagas gåvor med stor tacksamhet.

Låt oss samlas inför Herrens ansikte och frambära till honom våra tackoffer!

A. Strömbäck.

Söndagsskolemöte för norra Västmanland och södra Dalarna hålles i Västansfors missionshus lördagen den 15 och söndagen den 16 okt.

Talare vid mötet bliva: magister Norborg fr. missions-skolan, Brokvist fr. Kärrgruvan, Dahllöf, Västansfors, och S. Ohman, Krylbo.

Söndagsskollärare och missionsvänner uppmanas att samlas mangrant. De, som önska logi under mötet, förde anmäla sig till pred. H. Dahllöf, Västansfors.

S. Öman.

Smålands och Östergötlands Predikantförbund håller sitt halvårsmöte uti *Vaggeryd* onsdagen och torsdagen den 16 och 17 november.

Anmälan om logi insändes minst en vecka före mötets början till predikanten *Gust. Ling, Vaggeryd*.

Frågor och diskussionsämnen insändas före den 1 nov. till undertecknad, adress: *Jönköping*.

A. Ohldén.

Bibelkurs hålles i Boden omkring en månad med början den 3 november under ledning av predikant Friman från Halnstad. Troende, unge män, lämpliga för evangelistkallet, äro välkomna. Anmälningar om inträde sändas så fort som möjligt och senast den 27 oktober till predikant A. N. Josefsson. Boden.

Fr. Säfström.

Evangelistkurs hålles i Betesdakyrkan i Stockholm under november månad. Unga troende män, som äro lämpliga för evangelistverksamheten, hälsas välkomna. Husrum, mat och undervisning erhålles kostnadsfritt för ett begränsat antal. Anmälan om inträde i kursen, jämte rekommendation från en församling eller enskild, trovärdig person samt förfrågningar insändas före den 25 oktober till distriktsföreståndare

L. W. Nordqvist,
Uppsala.

Evangelistkurs hålles, v. Gud, i *Karlstad* även under instundande höst med början den 30 okt. kl. 8 e. m. Yngre och äldre män med håg och anlag för evangelistverksamheten, vilka önska deltaga i kursen, insände i god tid sina ansöknin-gar jämte rekommendationer från församling, förening eller enskild trovärdig och känd person till pred. Alfr. Larsson, *Karlstad*. Dubbelt porto bifogas.

Kursledare bliva pred. Alfr. Larsson och J. Forslund.

Enoch Olsson.

Evangelistkurs hålles i *Örebro* även i år med början 1 november. Unga troende män, lämpliga för evangelistarbetet, hälsas välkomna. Vi behöva ett 30-tal att sända ut på arbetsfältet från och med jul. Välkomna. Vi skola söka göra omkostnaderna för vistelsen här så billiga som möjligt.

Skriv efter prospekt.

E. F. Holmstrand.

Örebro.

E. Ungerth.

Evangelistkurs kommer, enligt beslut vid *Skånes Missionssällskaps årsmöte*, att hållas i *Vasakyrkan*, Kristianstad. instundande november och december och börjar måndagen den 31 oktober kl. 4 e. m.

Troende unga män med gåvor och sinne för missionsarbetet hälsas välkomna.

Även sådana unga män, som icke äro i tillfälle att ägna hela sin tid åt direkt missionsarbete, men önska deltaga i *bibelstudium*, hälsas välkomna. Ingen kursavgift. Billig bostad och kost anskaffas på begäran. Så långt det är möjligt, skola vi bereda fri bostad åt obemedlade.

Samtidigt med evangelistkursen anordnas en

Övningskurs för söndagsskollärare alla lördagsaftnar och söndagar, vartill troende män och kvinnor hälsas välkomna. Denna kurs ledes av folkskollärare *J. A. Wallendorff, Årslöf*.

Anmälan om deltagande i kurserna kan ännu insändas till någon av undertecknade. Rekommendation från församlingen eller ett par kända bröder bör bifogas.

Kristianstad i aug. 1910.

A. Strömbäck.

O. N. Thomson.

Distriktsföreståndare Fredrik Carlssons adress är härefter

Karlstad.

Program för **Svenska Missionsförbundets Tacksägelse-, böne- och offervecka**

den 16—23 okt. 1910.

Söndagen den 16 oktober.

Missionsföredrag, särskilt med hänsyn till det storslagna och vittomfattande missionsarbete, som pågår i denna tid. Efter föredraget tacksägelse till Gud för de rika tillfällena, som vi nu ha att deltaga i Herrens verk på jorden, samt bekännelse av försummade tillfällen och bön om ny trohet och kraft.

Upp. 3: 8; Ps. 111; Es. 40: 28—31.

Måndagen den 17 oktober.

Missionsbetraktelse med avseende på den *inre missionen* och allvarlig påminnelse om vad vi som troende kristna äro pliktiga att iakttaga just nu, då otronens härskri höres även i vårt land, samt bön för församlingar och föreningar, för Svenska Missionsförbundets styrelse, för Missionsskolans föreståndare, lärare och elever, för distriktsföreståndare och resepredikanter, församlingsföreståndare, predikanter, äldste och diakoner samt för söndagsskollärare och lärarinnor, för konungen och hela vårt folk.

Kollekt för inre missionen.

(1,288 församlingar, 33 länsföreningar, 552 ordinarie predikanter, över 1,000 biträdande dito, 2,600 söndagsskolor, över 8,000 söndagsskollärare och lärarinnor, 654 ungdomsföreningar, av vilka 245 ingått i S. M. U.).

2 Petr. 3; Matt. 6: 13; 1 Kor. 15: 57, 58.

Tisdagen den 18 oktober.

Missionsbetraktelse och meddelanden om missionerna i *Lappland (1880)* och *Ryssland (1880)* samt bön och uppbörd av gåvor för dessa missioner.

(Missionsförbundet har fast anställda arbetare i Lycksele, Åsele, Gunnarn och Vilhelmina samt understöder ett par evangelister. I Petersburg arbetar Nyman med familj samt två bibelkvinnor och i Ingermanland underhålls en evangelist).

Matt. 9: 35—38; 2 Kr. 16: 9; Matt. 7: 7, 8.

Onsdagen den 19 oktober.

Missionsbetraktelse och meddelanden om missionen i *London (1891)* samt *sjömansmissionen i Sunderland (1900)*; bön och offer för dessa missioner.

(I London arbetar Engvall med familj och i Sunderland Orest med familj).

Apg. 27: 14—44; Ps. 107: 28; Ps. 50: 15.

Torsdagen den 20 oktober.

Missionsbetraktelse och meddelanden om missionen i *Kongo (1881)* samt bön och offer för densamma.

(Stationerna Londe, Mukimbungu, Kibunzi, Nganda, Kinkenge, Kingoyi, Maziya och Musana med tillsammans 163 utstationer, 52 missionärer, 90 infödda arbetare).

Matt. 20: 19, 20; Matt. 10: 37—42; Matt. 11: 23—26.

Fredagen den 21 oktober.

Missionsbetraktelse och meddelanden om missionen i *Central-Kina (1890)* samt bön och uppbörd av gåvor för denna mission.

(Stationerna Wuchang, Ichang, Shasi, Huangchow, Macheng, Kinchowfu och Kienli samt 27 utstationer, 37 missionärer, 66 infödda arbetare).

Es. 45: 22; Jer. 33: 3; Matt. 12: 18—21.

Lördagen den 22 oktober.

Missionsbetraktelse och meddelanden om missionerna i *Kaukasien (1883)* och *Ost-Turkestan (1892)* samt bön och gåvor för dessa missioner.

(Kaukasien: 6 missionärer.

Ost-Turkestan: 3 stationer i Kaschgar och Jarkend samt 20 missionärer).

Luk. 4: 18, 19; Hes. 18: 23; Joh. 3: 16.

Söndagen den 23 oktober.

Missionspredikan med hänsyn till vad som just nu bör göras och med innerlig påminnelse om huru rika tillfällen, som nu givas till att sprida evangeli välsignelse, samt även därom att vår verksamhetsdag snart går tillända.

Kollekt för yttre missionen.

På aftonen avslutas böneveckan med en s. k. missionsfest, då korta tal och missionsberättelser omväxla med sång och musik samt bön. Förbered denna fest så omsorgsfullt som möjligt. Låt så många som möjligt deltaga därl.

Matt. 24: 14; Ebr. 10: 37; Luk. 12: 42—49.

Under dessa böne- och missionsaftnar är det lämpligt och mycket viktigt, att man meddelar något från de olika missionsfält, för vilka man skall bedja och offra.

Käre bröder, offren några timmar eller dagar särskilt till förberedelse för dessa offerveckans bönestunder! Om mer än 600 predikanter, väl förberedda, tala om missionen blott en kvarts timme varje dag en hel vecka, så skall mycken kunskap spridas därigenom om det största och härligaste verk, som verkas i tiden.

Men det är icke förbehållet åt predikanter att ensamma tala om Guds dräpliga verk. Vem som helst får ha en missionsberättelse med sig till mötet. Men bäst är att själv läsa och tänka på det, man vill berätta, så att ens eget hjärta först blir varmt därav. Och om någon för detta ändamål önskar erhålla en årsberättelse eller några nummer av de utkomna tidningarna, torde han vända sig till Svenska Missionsförbundets Expedition, som då genast tillställer honom det begärda gratis, så långt tillgång finnes.

Glöm icke att rekvrirera en stor mängd sparbössor att under veckan utdela gratis.

Alla under denna vecka insamlade medel torde *genast* efter offerveckans slut insändas till *Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm*.

Stockholm i oktober 1910.

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Bedjen utan återvändo!

Deltag personligen i böneveckans möten, så mycket du kan!

Låt missionens många och stora behov gå dig så varmt till hjärtat, att det blir en allvarlig, brinnande bön.

Låt offren få bliva verkliga tack- och lovoffer till Herren.